

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Třebušín**, IČ 69291870, se sídlem Třebušín 24, zastoupeného JUDr. Helenou Tukinskou, advokátkou se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, odbor státní správy lesů, myslivosti a rybářství, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2012, č. j. 125280/2012-MZE-16231, sp. zn. 2RM36851/2012-16231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 4. 2014, č. j. 15 A 126/2012 – 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále též pouze „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 24. 4. 2012, č. j. 2626/ZPZ/2011-64, zamítl návrh žalobce na uznání společenstevní honitby Třebušín. Konstatoval, že žalobce nesplňuje jeden ze základních zákonných požadavků pro uznání honitby, neboť jeho členové nevlastní souvislé honební pozemky o minimální výměře 500 ha. Tento požadavek plyne jak z § 6 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti (dále také „starý zákon o myslivosti“), tak i z § 17 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále též „nový zákon o myslivosti“) [krajský úřad nicméně rozhodoval podle starého zákona o myslivosti, neboť předmětnou

žádost o uznání honitby podal žalobce u tehdejšího Okresního úřadu Litoměřice již dne 23. 3. 1998]. Odvolání žalobce proti rozhodnutí krajského úřadu zamítl žalovaný v záhlaví vymezeným rozhodnutím. Rozhodnutí žalovaného napadal žalobce žalobou, kterou zamítl krajský soud výše uvedeným rozsudkem. Proti tomuto rozsudku nyní brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku předně uvedl, že pokud si správní orgán za účelem posouzení splnění podmínek pro uznání honitby stanovených starým zákonem o myslivosti nechal zpracovat mapové a tabulkové vyjádření dat poskytnutých honebním společenstvem od soukromé osoby, nejednal v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem. Za nedůvodnou tak považoval žalobní námitku, podle níž Technickou zprávu zpracovanou společností MK Consult, v.o.s. ze dne 14. 1. 2012, jejímiž přílohami byly i tabulky s podrobnými údaji o vlastnících a pozemcích a mapy pozemků v obvodu navrhované honitby, nebylo možno použít jako podklad pro rozhodování ve správním řízení. Technická zpráva je (soukromou) listinou ve smyslu § 53 správního řádu, kterou mohl žalobce důvodnými námitkami zpochybnit; bylo by pak na správním orgánu, aby skutkový stav věci zjistil jinak. V daném případě však žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem nenamítl věcnou nesprávnost některých výpočtů či zpracování dat provedených v Technické zprávě. Omezil se pouze na to, že zpochybnil možnost správního orgánu tuto Technickou zprávu použít a zcela obecně až v žalobě namítl pochybnost dat, aniž by svou námitku jakkoliv upřesnil. Z Technické zprávy je dle krajského soudu zřejmé, že se jedná pouze o elektronické zpracování dat, aniž by její autoři činili jakékoliv závěry ohledně splnění podmínek pro uznání honitby. Ty učinil ve svém rozhodnutí až krajský úřad.

[3] Krajský soud nevyhověl ani žalobní námitce, podle níž došlo k protizákonnému vyloučení některých osob, které měly být posuzovány jako členové žalobce (honebního společenstva), a tím došlo k nesprávnému zmenšení ploch honebních pozemků. Soud konstatoval, že členství v honebním společenstvu nemůže být založeno jednostranným prohlášením osoby bez dalšího aktu honebního společenstva, jehož má být osoba členem. Ze zákona plyne, že valná hromada přijímá rozhodnutí o přijetí vlastníka honebních pozemků přiřčených k honitbě za člena honebního společenstva. Rovněž tak musí být dědic honebních pozemků za člena honebního společenstva přijat, neboť přechod členství zákon výslovně nezakotvuje. Členství v honebním společenstvu po jeho vzniku tak může být založeno jen na základě soukromoprávního aktu, na jehož jedné straně je úkon směřující k založení členství (příhláška) a na druhé straně úkon akceptující (rozhodnutí valné hromady o přijetí za člena).

[4] V daném případě byly žalobci doručeny přihlášky třinácti nových členů v období od 10. 2. 2011 do 15. 12. 2011. Poslední valná hromada žalobce se konala dne 26. 2. 2011, avšak ani na této valné hromadě nebylo hlasováno o přijetí nových členů, ačkoliv to jako podmínku vzniku členství ukládá nejen zákon o myslivosti, ale i samotné Stanovy žalobce ze dne 22. 1. 2008. Vzhledem k tomu, že nedošlo k akceptaci přihlášek ze strany oprávněného orgánu žalobce (valné hromady), nestaly se tyto osoby členy žalobce. Žalobce netvrdil ani nedoložil, že by se na základě přihlášky a rozhodnutí valné hromady stal L. Š.

členem žalobce, neboť honební pozemky získal dědictvím a v takovém případě členství v honebním společenství nepřechází. Nelze tak za člena žalobce považovat ani jeho právního nástupce J. D., o jehož přijetí rovněž nebylo valnou hromadou hlasováno. J. M. nevlastní žádný honební pozemek v obvodu navrhované honitby. Paní M. M. byla pouze spoluvlastníkem pozemku (ve výši jedné ideální poloviny), který měl být součástí honitby. K jejímu vstupu do honebního společenstva tak bylo zapotřebí i souhlasu druhého spoluvlastníka honebních pozemků, který však v daném případě nebyl připojen. Ve vztahu k osobám, které ukončily členství u žalobce ke dni 31. 12. 2011, soud konstatoval, že v době před uznáním honitby rozhodnutím správního orgánu končí po zániku členství v honebním společenstvu i možnost započítat honební pozemky vystoupivších členů do celkového rozsahu honitby (500 ha). Z tohoto důvodu nemohl správní orgán I. stupně započítat pozemky těchto bývalých členů do celkového rozsahu navrhované honitby.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že v žalobě poukazoval na právní a skutkové vady v postupu správního orgánu při opatřování podkladů pro jeho rozhodnutí, zejména pak na to, že posudek od soukromé společnosti, ze kterého správní orgán vycházel, je nesprávný. Dále poukazoval na to, že správní řízení trvalo extrémně dlouhou dobu (od 23. 3. 1998 do roku 2012) a že správní orgány nepostupovaly v souladu s přechodnými ustanoveními nového zákona o myslivosti. Stěžovatel také již v rámci správního řízení nesouhlasil s tím, že mezi jeho členy nebyl počítán pan J. D., jenž v roce 2010 koupil pozemky od L. Š., který zdědil pozemky po paní B. Pokud ve správním spise není doloženo, že by postupoval v souladu s ustanoveními zákona upravujícími vznik členství u žalobce (tj. u honebního společenství), pak bylo nutné aplikovat § 26 nového zákona o myslivosti. Totéž platí pro paní M. M. Pokud na její přihlášce absentoval podpis druhého spoluvlastníka, pak tento rozpor měl odstranit správní orgán postupem podle § 26 odst. 5 nového zákona o myslivosti.

[6] Stěžovatel dále namítl, že v odůvodnění napadeného rozsudku nejsou konkrétně vypořádány jeho žalobní námitky. Krajský soud dle stěžovatele pouze obecně konstatoval obsah žalobou napadeného rozhodnutí a citoval některá rozhodnutí Ústavního soudu a některá ustanovení nového zákona o myslivosti.

[7] Stěžovatel nadále trvá na tom, správní orgány I. i II. stupně učinily nesprávná skutková zjištění k projednávané problematice a nesprávně „fakticky i právně“ tato zjištění hodnotily. Jejich závěry a hodnocení pak dle stěžovatele bez dalšího přebíral krajský soud, který také nehodnotil správně a zejména konkrétně, kdo je či není členem honebního společenstva a jen odkázal na závěry správního orgánu.

[8] Stěžovatel konečně také poukázal na zjištění ve věci uznání honitby Třebušín, učiněná v předcházejících fázích správního řízení a vyplývající z rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 25. 8. 2010, č. j. 29550/2009-16230, a z rozhodnutí ministra zemědělství České republiky ze dne 9. 2. 2011, č. j. 33715/2010-10000.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost neobsahuje žádná konkrétní pochybení správního soudu, pro něž by mohlo být jeho rozhodnutí

zrušeno. Námitku, podle níž správní orgány postupovaly nesprávně při opatřování podkladů pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uznání honitby Třebušín, stěžovatel uplatnil až v odvolacím řízení. K námitce stěžovatele, že správní řízení trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, žalovaný podotkl, že tato délka byla zapříčiněna především neúplností podkladů předkládaných stěžovatelem a potřebou jejich doplňování a upřesňování. Krajský soud se dle žalovaného rovněž řádně vypořádal s tvrzeným členstvím některých osob v Honebním společenstvu Třebušín.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud shrnuje, že předmětem soudního přezkumu v posuzované věci je výše specifikované rozhodnutí, kterým krajský úřad zamítl návrh stěžovatele na uznání společenstevní honitby, respektive rozhodnutí žalovaného, který uvedené rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Ačkoliv předmětná správní rozhodnutí byla vydána v roce 2012, žádost o uznání honitby podal stěžovatel již dne 23. 3. 1998. Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné podrobně rekapitulovat celý (komplikovaný) průběh správního řízení, které vydání napadených rozhodnutí předcházelo, neboť je stranám sporu jistě dobře znám a v odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu i žalovaného je detailně shrnut.

[12] Nutné je nicméně uvést alespoň následující. Skutečnost, že předmětné správní řízení bylo zahájeno již dne 23. 3. 1998, je významná tím, že v jeho průběhu došlo k přijetí nového zákona o myslivosti. Jeho přechodná ustanovení ale nepamatovala na všechny aspekty situace, v níž se ocitl stěžovatel. Podle § 69 odst. 5 uvedeného zákona platí, že *„[r]ízení zahájená před účinností tohoto zákona se dokončí podle dosavadních předpisů“*. Právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se však řídí ustanoveními nového zákona o myslivosti ode dne jeho účinnosti (§ 69 odst. 2 cit. zákona). Zákonodárce zároveň předpokládal, že k transformaci honiteb a honebních společenstev vzniklých před 1. 7. 2002 dojde v relativně krátké době – podle § 69 odst. 1 nového zákona o myslivosti platí, že pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahovala zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňovala ostatní požadavky na tvorbu honitby, byla osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. 12. 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zanikla k 31. 3. 2003; podle § 69 odst. 2 téhož zákona bylo povinností honebního společenstva přijmout stanovy, popřípadě je přizpůsobit úpravě podle tohoto zákona a zvolit orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo zaniklo. Nový zákon o myslivosti dále svazuje existenci honebního společenstva s uznanou honitbou [viz např. jeho § 25 odst. 1 písm. a)]. Absence pravomocného rozhodnutí o uznání honitby „náležející“ stěžovateli pak vedla k pochybnostem o tom, zda stěžovatel vůbec právně existuje, opakovaně vyjadřovaným správními orgány rozhodujícími v dané věci. Naposledy na základě takové úvahy zamítl žádost stěžovatele o uznání honitby krajský úřad rozhodnutím ze dne 4. 6. 2009 (poté, co si pro nečinnost Městského úřadu Litoměřice atahoval provedení správního řízení na sebe). Uvedené rozhodnutí však následně změnilo Ministerstvo zemědělství rozhodnutím ze dne 25. 8. 2010, č. j. 29550/2009-16230. Podle Ministerstva zemědělství nelze stěžovateli přičítat k tíži zmíněné nedostatky

v přechodných ustanoveních nového zákona o myslivosti a skutečnost, že honitba Třebušín není dosud pravomocně uznána v důsledku pochybení správních orgánů, které v dané věci v minulosti rozhodovaly.

[13] Ministerstvo zemědělství tedy odmítlo argumentaci, podle níž z důvodu, že neproběhla transformace Honebního společenstva Třebušín do 31. 3. 2003, zaniklo toto honební společenstvo *ex lege*. Ministerstvo se stěžovatelem jednalo jako s řádným účastníkem předmětného správního řízení a zmíněným rozhodnutím ze dne 25. 8. 2010 uznalo podle příslušných ustanovení starého zákona o myslivosti společenstevní honitbu Třebušín, určilo její hranice, stanovilo pro ni minimální a normované stavy zvěře a vyslovalo, že se společenstevní honitba Třebušín uvádí do souladu s novým zákonem o myslivosti (ve smyslu § 69 odst. 1 nového zákona o myslivosti).

[14] Následně však ministr zemědělství v přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 9. 2. 2011, č. j. 33715/2010-10000, zrušil uvedená rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 6. 2009 a Ministerstva zemědělství ze dne 25. 8. 2010 a věc vrátil krajskému úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Učinil tak na základě podnětu Honebního společenstva Kalich Ploskovice (tj. v podstatě „konkurenčního“ honebního společenstva, které žádalo o uznání vlastní honitby, do níž byly zahrnuty zčásti stejné pozemky jako do honitby Třebušín). Ministr konstatoval, že ministerstvo zemědělství se v posuzovaném rozhodnutí nedostatečně vypořádalo s „posudkem“ geodetické společnosti GEOS v.o.s. Litoměřice z roku 2002 [zřejmě míněna společnost GEOS, geodetické služby, v. o. s., IČ 00525391, od 1. 1. 2013 GEOS, geodetické služby, s.r.o.]. Z uvedeného „posudku“ společnosti GEOS, založeného ve správním spise, vyplývalo, že výměra souvislých honebních pozemků vlastníků v honebním společenstvu Třebušín nedosahuje 500 ha. Dále ministr vyslovil, že v rozhodnutí ministerstva zcela absentovalo odůvodnění závěru, podle něhož byla honitba Třebušín uvedena do souladu s novým zákonem o myslivosti. Krajský úřad proto zavázal, aby doplnil spis o aktuální podklady obsahující pro posouzení dané otázky relevantní údaje (zejména o stavu pozemků a jejich vlastnictví). Ministr dále konstatoval, že v řízení musí být rovněž prokázáno, zda návrh na uznání honitby splňuje i náležitosti uvedené v obecných zásadách tvorby honiteb, tj. v § 17 a násl. nového zákona o myslivosti, přičemž tyto údaje je nutné ověřovat ke dni vydání rozhodnutí o uvedení honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti.

[15] Krajský úřad v následně vedeném řízení vydal dne 24. 4. 2012 rozhodnutí, kterým zamítl návrh na uznání společenstevní honitby Třebušín, odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím, které je napadeno v nynějším soudním řízení.

[16] Krajský úřad v tomto řízení prověřoval skutečný aktuální stav členů stěžovatele a celkovou výměru honebních pozemků ve vlastnictví členů tohoto honebního společenstva. Jako jeden z podkladů pro své rozhodování si nechal, „z důvodu omezených technických možností krajského úřadu“, zpracovat od společnosti MK Consult, v.o.s. (IČ 25472593) technickou zprávu obsahující přehled parcel vlastníků honebních pozemků a sumarizaci parcelních výměr za vlastníky v honitbě Třebušín. Krajský úřad na základě této technické zprávy (a dalších podkladů opatřených v průběhu řízení) dospěl k závěru, že výměra všech honebních pozemků v navrhované honitbě je 2238,4841 ha, z čehož však

členové Honebního společenstva Třebušín vlastní honební pozemky o celkové výměře pouze 203,7757 ha. Konstatoval, že minimální výměra pro uznání honitby stanovená jak starým, tak novým zákonem o myslivosti je přitom 500 ha (souvislých) honebních pozemků ve vlastnictví žadatele o uznání honitby (eventuálně ve vlastnictví členů příslušného honebního společenství); otázkou souvislosti honebních pozemků se krajský úřad již pro nadbytečnost nezabýval.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné odkazuje na „zjištění učiněná ve věci uznání honitby Třebušín (...) v předcházejícím řízení a vyplývající z rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 25. 8. 2010“ a na rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 9. 2. 2011.

[18] K této námitce Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že je nepřípustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak zjevně mohl učinit (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.). Nad rámec právě uvedeného pak Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 25. 8. 2010 sice došlo k pravomocnému uznání společenstevní honitby Třebušín, toto rozhodnutí však bylo později v přezkumném řízení zrušeno ministrem zemědělství (rozhodnutím, na které sám stěžovatel odkazuje) z výše shrnutých důvodů. Zjištění vyjádřená v tomto rozhodnutí tak nebyla v následně vedeném správním řízení buď vůbec použitelná, anebo byla použitelná pouze v omezené míře. Ministr zemědělství zavázal krajský úřad k tomu, aby doplnil správní spis o aktuální podklady, tj. o aktuální údaje o stavu pozemků, jejich vlastnictví apod., a aby ve svém rozhodnutí vycházel z těchto podkladů (na rozdíl od rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 25. 8. 2010, které vycházelo zejména z podkladů shromážděných již v roce 2002).

[19] Další stěžovatelovy námitky se týkají údajně nesprávného posouzení právních otázek krajským soudem. Konkrétně namítá, že v žalobě poukazoval na právní a skutkové vady v postupu správního orgánu při opatrování podkladů pro jeho rozhodnutí, zejména pak na to, že posudek od soukromé společnosti, ze kterého správní orgán vycházel, je nesprávný a založený na nesprávných údajích. Podrobnosti stěžovatel dle svých slov uvedl v žalobě. Jak je však patrné ze soudního spisu, v příslušné žalobní námitce stěžovatel pouze zpochybnil možnost správního orgánu opatřit si jako podklad pro své rozhodnutí „soukromoprávní dílo“, tj. technickou zprávu společnosti MK Consult, v.o.s. Zcela obecně pak k této zprávě uvedl, že tvoří skutkové i právní závěry, k nimž je oprávněn pouze správní orgán, a že data, z nichž zpráva vychází, jsou navíc „zcela pochybná a nejsou verifikovatelná postupu v souladu s právem hmotným ani procesním“.

[20] V otázce hodnocení přípustnosti použití technické zprávy společnosti MK Consult, v.o.s. coby podkladu pro rozhodování správních orgánů v posuzované věci se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem. Podle § 50 odst. 1 správního řádu může správní orgán jako podklady pro vydání rozhodnutí použít zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Pokud zákon nestanoví pro některý podklad něco jiného, platí obecně zásada volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Podle § 51 odst. 1 správního řádu pak lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které

nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

[21] Jak správně uvedl krajský soud, technickou zprávou, kterou si krajský úřad nechal zpracovat od společnosti MK Consult, v.o.s., bylo možno provést důkaz ve formě listiny. Nejedná se sice o listinu veřejnou, pro kterou platí tzv. presumpce správnosti (tj. do okamžiku, než je prokázán opak, panuje vyvratitelná domněnka o správnosti obsahu takové listiny), nýbrž o listinu soukromou, principiálně však nic nebrání tomu, aby i takové listiny sloužily jako podklad pro rozhodování správního orgánu a aby správní orgán skutečnosti v nich uvedené hodnotil v souladu s pravidlem stanoveným v § 50 odst. 4 správního řádu. Se stěžovatelem lze v obecné rovině souhlasit v tom, že je úkolem správního orgánu, aby ve správním řízení činil skutkové a právní závěry. Tato činnost by přitom neměla být ryze formální, pokud by si správní orgán nechával při řešení běžných záležitostí zpracovat zprávy (či analýzy) od soukromoprávních subjektů a pak by pouze mechanicky přebíral jejich závěry do svých rozhodnutí, docházelo by tím fakticky k nepřipustné privatizaci výkonu veřejné moci. Zprávu soukromoprávního subjektu obsahující závěry z jím provedeného zpracování určitého datového souboru, z něž vyplývají skutková zjištění významná pro rozhodnutí správního orgánu, je tak možné si obstarat a následně užít jako podklad pro vydání rozhodnutí jen výjimečně, typicky v případě, kdy správní orgán potřebuje učinit skutková zjištění, k nimž by pro něj bylo technicky obtížné či nevhodné se dobrat vlastními prostředky. Zároveň je nezbytné, aby daná zpráva byla zpracována v podobě umožňující v maximální možné míře verifikovat postup, kterým její zhotovitel dospěl ke skutkovým závěrům z ní plynoucím.

[22] Technická zpráva vyžádaná krajským úřadem v nynější věci těmto požadavkům odpovídá. Krajský úřad si nechal předmětný materiál zpracovat od společnosti MK Consult, v.o.s., zabývající se vývojem programového vybavení a poskytováním služeb využívajících geografické informační systémy. Vedle samotné technické zprávy, obsahující přehled parcel vlastníků honebních pozemků a sumarizaci parcelních výměr za vlastníky v honitbě Třebušín, předala uvedená společnost krajskému úřadu související mapové a tabelární přehledy. Vycházela přitom z dat poskytnutých krajským úřadem. V technické zprávě je pak podrobně a strukturovaně rozepsáno, jak zpracovatel zprávy došel k závěru o celkové výměře honebních pozemků ve vlastnictví členů stěžovatele. Skutkové závěry plynoucí ze zprávy tak bezpochyby jsou verifikovatelné a stěžovatel mohl napadat konkrétní pochybení, ke kterým dle jeho názoru při zpracování zprávy došlo. Nic takového ale neučinil.

[23] Stěžovatel konkrétně napadá pouze vyřazení některých osob z okruhu členů Honebního společenství Třebušín pro účely posouzení splnění podmínek vyžadovaných zákonem k uznání honitby. Úvahu o tom, které osoby je možno považovat za členy honebního společenstva, však prováděl správní orgán (krajský úřad), nikoliv společnost MK Consult, v.o.s. Ta vycházela při zpracování technické zprávy z údajů o členství v Honebním společenství Třebušín, které ji po vlastním šetření poskytl krajský úřad. Krajský úřad pak ve svém rozhodnutí ze dne 24. 4. 2012 podrobně vyložil, které osoby považoval za členy stěžovatele a které nikoliv a z jakých důvodů.

[24] Stěžovatel pak až v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítl, že správní orgán I. stupně učinil v rozporu s hmotným právem skutkové zjištění o tom, kdo je či není členem honebního společenství a *contra legem* vyloučil jako nečleny řadu osob. Stěžovatel v řízení před krajským soudem nespecifikoval, v případech kterých konkrétních osob má jejich vyloučení z okruhu členů honebního společenstva za nezákonné. Pouze obecně uvedl, že „otázku členství upravoval zákon o myslivosti u vlastníků pozemků v honitbě vždy tak, že jejich nabyvatelé (dědictvím, koupí, či darováním) museli po převážně rozhodnou dobu sdělit prokazatelně HS, že nehodlají být jeho členy a pokud tak neučinili, stali se členy ex lege.“

[25] Krajský soud v reakci na uvedenou žalobní námitku podal ve svém rozsudku výklad povahy členství v honebním společenstvu, v němž dovodil, že se jedná o specifický soukromoprávní vztah zakládající „vzájemná práva a povinnosti člena a honebního společenstva, který není vztahem smluvním ve smyslu závazkového práva, ale vztahem spolkového práva, který, byť spadá do oblasti práva soukromého, vykazuje oproti běžným občanskoprávním vztahům jistá specifika vyplývající ze zvláštní právní úpravy.“ Členství v honebním společenstvu dle krajského soudu „nemůže být založeno jednostranným prohlášením osoby bez dalšího aktu honebního společenstva, jehož má být osoba členem, neboť jednostranné právní úkony nemohou zavazovat jiné subjekty, není-li to výslovně stanoveno zákonem. Podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. e) zákona o myslivosti valná hromada přijímá rozhodnutí o přijetí vlastníka honebních pozemků přičleněných k honitbě za člena honebního společenstva. Toto ustanovení dopadá na případy, kdy ve lhůtě stanovené zákonem neoznámí vlastník přičleněného pozemku, že trvá na členství, což je právě zmiňovaný případ výslovně stanovený zákonem vzniku členství v honebním společenstvu, ale rozhodne se stát se členem později (srov. § 26 odst. 6 zákona o myslivosti). Rovněž tak musí být dědic honebních pozemků za člena honebního společenstva přijat, neboť přechod členství zákon výslovně nezakotvuje. Členství v honebním společenstvu po jeho vzniku tak může být založeno jen na základě soukromoprávního aktu, na jehož jedné straně je úkon směřující k založení členství (příhláška) a na druhé straně úkon akceptující (rozhodnutí valné hromady o přijetí za člena).“ Vedle citovaných ustanovení nového zákona o myslivosti vycházel krajský soud rovněž z nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, Pl. ÚS 74/04, a ze dne 6. 3. 2007, Pl. ÚS 3/06.

[26] Na základě uvedeného právního názoru krajský soud uvedl, že stěžovateli byly doručeny přihlášky třinácti nových členů v období od 10. 2. 2011 do 15. 12. 2011. Poslední valná hromada stěžovatele se konala dne 26. 2. 2011, avšak ani na této valné hromadě nebylo hlasováno o přijetí nových členů, ačkoliv to jako podmínku vzniku členství ukládá nejen zákon o myslivosti, ale i samotné stanovy stěžovatele ze dne 22. 1. 2008. Vzhledem k tomu, že nedošlo k akceptaci přihlášek ze strany oprávněného orgánu žalobce (valné hromady), nestaly se tyto osoby členy stěžovatele a s jejich honebními pozemky nebylo správně v řízení o uznání honitby uvažováno. Vzhledem k tomu, že stěžovatel netvrdil ani nedoložil, že by se na základě přihlášky a rozhodnutí valné hromady stal jeho členem L. Š., neboť honební pozemky získal dědictvím, nelze dle krajského soudu za člena stěžovatel považovat ani jeho právního nástupce J. D., o jehož přijetí rovněž nebylo valnou hromadou hlasováno. K paní M. M. krajský soud uvedl, že byla spoluvlastnicí pozemku (pouze ve výši jedné ideální poloviny), který měl být součástí honitby. Protože členství je vázáno právě na existenci honebního pozemku nacházejícího se na území honitby, bylo třeba ke vstupu do honebního společenstva souhlasu i druhého spoluvlastníka honebních

pozemků, který však v daném případě nebyl připojen. Nebylo tak možno považovat paní Motyčkovou za člena stěžovatele, neboť nemohla sama zatížit pozemky právem honitby.

[27] Stěžovatel se v kasační stížnosti ve vztahu k těmto závěrům krajského soudu omezuje na následující námitky. Uvádí, že již v rámci správního řízení nesouhlasil s tím, že mezi jeho členy nebyl počítán pan J. D., jenž v roce 2010 koupil pozemky od L. Š., který zdědil pozemky po paní B. Pokud ve správním spise není doloženo, že by postupoval v souladu s ustanoveními zákona upravujícími získání členství u stěžovatele, pak bylo nutné aplikovat § 26 nového zákona o myslivosti. Totéž platí pro paní M. M. Pokud na její přihlášce absentoval podpis druhého spoluvlastníka, pak tento rozpor měl odstranit správní orgán postupem podle § 26 odst. 5 nového zákona o myslivosti.

[28] Také tyto námitky neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými. V případě pana D. se stěžovatel dovolává ustanovení § 26 nového zákona o myslivosti. Zřejmě je tedy názoru, že v daném případě měl být aplikován § 26 odst. 1 uvedeného zákona, podle něž *„[p]řevede-li člen honebního společenstva vlastnické právo k honebním pozemkům, které jsou součástí společenstevní honitby, jeho členství v honebním společenstvu zaniká; nabyvatel těchto pozemků se stává členem honebního společenstva, pokud do 30 dnů ode dne vzniku jeho vlastnického práva neoznámí písemně honebnímu společenstvu, že s členstvím nesouhlasí.“* Aby však bylo možné aplikovat citované ustanovení, které skutečně zakládá členství v honebním společenstvu *ex lege*, musela by být splněna podmínka, že se jedná o převod honebních pozemků, které jsou součástí společenstevní honitby. V příslušném období ale honitba Třebušín nebyla pravomocně uznána. Navíc dědictvím dochází k přechodu vlastnického práva, nikoliv k jeho převodu (otázka, zda lze citované ustanovení analogicky aplikovat i na případy přechodu vlastnického práva, nicméně Nejvyšší správní soud nepovažoval za nezbytné v tomto případě řešit). Stejně tak v případě paní M. se nelze dovolávat ustanovení § 26 odst. 5 nového zákona o myslivosti (podle něž se spoluvlastníci honebních pozemků, které jsou součástí společenstevní honitby, musí dohodnout, kdo z nich bude vykonávat práva člena honebního společenstva, nebo mohou určit společného zmocněnce).

[29] Dále stěžovatel namítl, že poukazoval na extrémně dlouhou dobu správního řízení. K tomu krajský soud správně uvedl, že tato skutečnost sama o sobě nemůže způsobit nezákonnost nyní posuzovaného správního rozhodnutí. Stěžovatel v této souvislosti údajně poukazoval také na skutečnost, že nebylo postupováno v souladu s přechodnými ustanoveními nového zákona o myslivosti a správního řádu. Žádnou takovou námitku však stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil, a tak je danou kasační námitku nutno považovat za nepřípustnou.

[30] Stěžovatel konečně také namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. K tomu lze uvést, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Bylo tedy na stěžovateli, aby svými dostatečně konkrétními žalobními body vymezil rozsah přezkumu napadených správních rozhodnutí. Jestliže stěžovatel v žalobě uváděl spíše obecné a vágní námitky, pak nelze krajskému soudu vyčítat, že se podrobně nezabýval veškerými aspekty předmětné věci (obdobně viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Námitky, které stěžovatel v žalobě uplatnil, krajský soud vypořádal dostatečně jasně a přesvědčivě.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu